

Sag C-293/88

E. M. Winter-Lutzins mod Sociale Verzekeringsbank ved direktionen

(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af Raad van Beroep, Amsterdam)

»Social sikring af vandrende arbejdstagere og selvstændige
erhvervsdrivende — særlige betingelser for anvendelse af nederlandsk
lov om almindelig alderspension — forsikringsperioder der skal tages i
betragtning i henhold til bilag VI, litra J, punkt 2, litra a),
til forordning (EØF) nr. 1408/71«

Retsmøderapport	1624
Forslag til afgørelse fra generaladvokat M. Darmon, fremsat den 7. februar 1990 ..	1631
Domstolens dom (Anden Afdeling) af 2. maj 1990	1639

Sammendrag af dom

Social sikring af vandrende arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende — ydelser — bopælsbestemmelser — ophævelse — rækkevidde og grænser — alderdoms- og livsforsikring — særlige regler for anvendelsen af den nederlandske lov om almindelig alderspension — hensyntagen til perioder før den 1. januar 1957 i visse tilfælde undergivet et bopælskrav — tilladt [Rådets forordning nr. 1408/71, art. 10, stk. 1, og bilag VI, litra j), punkt 2]

Artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 om ophævelse af bopælsbestemmelser skal sikre, at den berettigede kan modtage sociale sikringsydelse også efter at have bosat sig i en anden medlemsstat, samt at den frie

bevægelighed for arbejdstagere begunstiges ved en beskyttelse af de berettigede mod tab som følge af, at de flytter fra en medlemsstat til en anden. Dette formål kræver, at beskyttelsen også omfatter en begunstigelse,

der, uanset at den er hjemlet i en særordning, giver sig udslag i en forhøjelse af det pensionsbeløb, som i øvrigt ville tilkomme den berettigede.

Bestemmelsen i artikel 10 kan imidlertid ikke uden begrænsning anvendes på en lovgivning om almindelig aldersforsikring som den nederlandske, hvorefter det er tilstrækkeligt blot at have bopæl i Nederlandene. Dette er grunden til, at bilag VI, litra J »Nederlandene«, punkt 2, i forordning nr. 1408/71 indeholder særbestemmelser for

anvendelsen af princippet om ophævelsen af bopælsbestemmelser på denne ordning, idet bl. a. perioder før den 1. januar 1957 tilbagelagt af personer, der opfylder visse betingelser, ligestilles med forsikringsperioder. Artikel 10, stk. 1, skal herefter i lyset af disse bestemmelser i bilag VI fortolkes således, at den ikke udelukker en bestemmelse som den her omhandlede i nederlandsk lovgivning, hvorefter en persons ret til overgangsfordele efter lovgivningen kan afslås, alene fordi den pågældende ikke er bosat på nationalt område.

RETSMØDERAPPORT i sag C-293/88*

I — Faktiske omstændigheder

A — Retlig baggrund

1. Nationale bestemmelser

1. Med Algemene Ouderdomswet (nederlandsk lov om almindelig alderspension — herefter benævnt »AOW«) indførtes en pensionsordning, hvorefter retten til alderspension principielt udelukkende er afhængig af det antal år, man har været forsikret.

I henhold til AOW er alle personer med bopæl i Nederlandene, som har lønnet beskæf-

tigelse dér og derfor er indkomstskattepligtige, tvunget forsikret. Også personer, der ikke har bopæl i Nederlandene, men som på grund af uarbejdsdygtighed på mindst 45% oppebærer ydelser i henhold til Wet op de Arbeidsongeschiktheidsverzekering (nederlandsk lov om forsikring mod uarbejdsdygtighed — herefter benævnt »WAO«) er tvunget forsikret.

Forsikring i henhold til AOW forudsætter, at der betales bidrag. Personer, der er forsikret ifølge AOW, har ret til alderspension fra det fyldte 65. år. For at oppebære fuld alderspension skal der være tilbagelagt en forsikringsperiode på 50 år; når forsikringsperioden er under 50 år, nedsættes den fulde pension med 2% for hvert år uden

* Processprog: nederlandsk.